

Vem kom först – hönan eller hunden?

En vacker vårdag var jag ute med Sickan, 4 månader, i närheten av Huvudsta slott vid Mälaren. Jag hade henne lös, för att bland annat träna inkallning. Med hjälp av godis gick det riktigt hyggligt.

Men Sickan är ju trots allt en terrier. Jaktinstinkten är starkare än längtan efter godis. Det har inte minst alla Solnas vilda kaniner fått erfara! Dock har Sickan ännu inte lyckats komma i närheten av någon. Om man bortser från en mycket liten unge som hon en gång kunde nosa lite nyfiket på.

I Huvudsta ligger också en 4H-gård med en del djur. Ibland släpps en liten flock höns ut ur hönsgården och ut på den stora gräsmattan, oklart varför. När Sickan fick syn på hönsen var det ingen tvekan. Omedelbar attack var det som gällde! Flocken skingrades under högljutt kacklande. Sickan tog sikte på en individ som såg särskilt lockande ut.

Hönan först och Sickan efter. Hönan löpte för livet och gjorde allt för att nå tryggheten i höns huset. Hon hann fram och in, varpå hon fick hjärtslag och dog.

Sickan såg lite snopen ut när hon kom lomande ut igen. En synnerligen upprörd volontärbetende flicka i 16-årsåldern hade mer fart och rusade fram till mig. Hon krävde ersättning för den döda hönan.

Det hela var lite pinsamt, men jag var beredd att hosta upp de 35 kronor hon tyckte djuret var värt. Vi gick in i höns huset för att besiktiga den avlidna höns fågeln. Sickan fick inte följa med in. Då reste sig liket och började trankilt putsa fjädrarna. Hönan hade helt enkelt utnyttjat en av djurrikets vanligaste flyktmekanismer - att spela död tills faran är över.

Numera får Sickan nöja sig med kaninerna. Och skulle hon mot förmodan lyckas nedlägga någon, är det i varje fall ingen som kräver dödsfallsersättning

...

Bertil Hultén, Sickans husse